

ска снимка отъ заглавния листъ на буквара. Въ каталога на Българската библиотека, при описа на сжщата книга, сж изхвърлени думитѣ: *българа родомъ изъ Разлога*, които стоятъ въ книгата, следъ името на издателя: *Иждивѣніемъ Г. Марка Теодоровича, българа родомъ изъ Разлога*.

5. — Пакъ тамъ. Разлогъ е давалъ винаги монаси за Рилския манастиръ. Оттамъ е билъ и отецъ Серапионъ, единъ отъ най-виднитѣ рилски монаси и книжовници. Презъ 1757 г. той е билъ хиротонисанъ за архиерей въ Щипъ, а по-късно билъ е мѣстенъ за митрополитъ на Дабробосанската епархия, съ име Серафимъ. На старини билъ владика самоковски и се поминалъ въ Рилския манастиръ около г. 1800. За неговата народностъ е запазена следната бележка, въ дамаскинъ № 354 на Народна библиотека въ София: *Имаше въ Дѣпница 1820 лѣто ѣденъ старъ сѣѣникъ ѣменемъ попъ Іовчо Халдѣнцѣ, казѣваше защо господинъ Серафимъ вѣлика болгарѣй родомъ изъ Разлога седелъ въ Дѣпница защо въ Самоковъ владичка каща немало ни црѣква въ градо* (Б. Цоневъ, Описъ на ръкописитѣ, стр. 385).

6. — Пакъ тамъ. Въ малката българска колония въ Виена презъ XVIII и началото на XIX в. имало и нѣколцина търговци отъ покраината Разлогъ. Отъ тия именно разложани узналъ нѣщо повече за българския езикъ великиятъ сръбски етнографъ Вукъ С. Караджичъ. Още презъ 1815 год. въ своята Пјеснарица Караджичъ бѣ обнародвалъ една разложка пѣсенъ, подъ заглавие „Пјесна бугарска“ (№ 101):

Не рани рано на вода
Дозъ белолико.
Не клопай ведри ковани
На тѣя бистри кладенци и пр.

Презъ 1822 г. обаче Караджичъ обнародва своя „Додатакъ к Санктпетербургскимъ Сравнителнимъ рѣчницима свију језика и нарјечија с особитимъ огледима бугарскогъ језика“. Тамъ сж дадени образци отъ български езикъ, български пѣсни и бележки по българска граматика. Тоя пръвъ наученъ приносъ за новобългарския езикъ е основанъ именно на македонския разложки говоръ. Пѣснитѣ Вукъ записалъ отъ едного разложанина въ Виена, а другъ разложанинъ му далъ образцитѣ отъ новия заветъ и словаренъ материалъ.